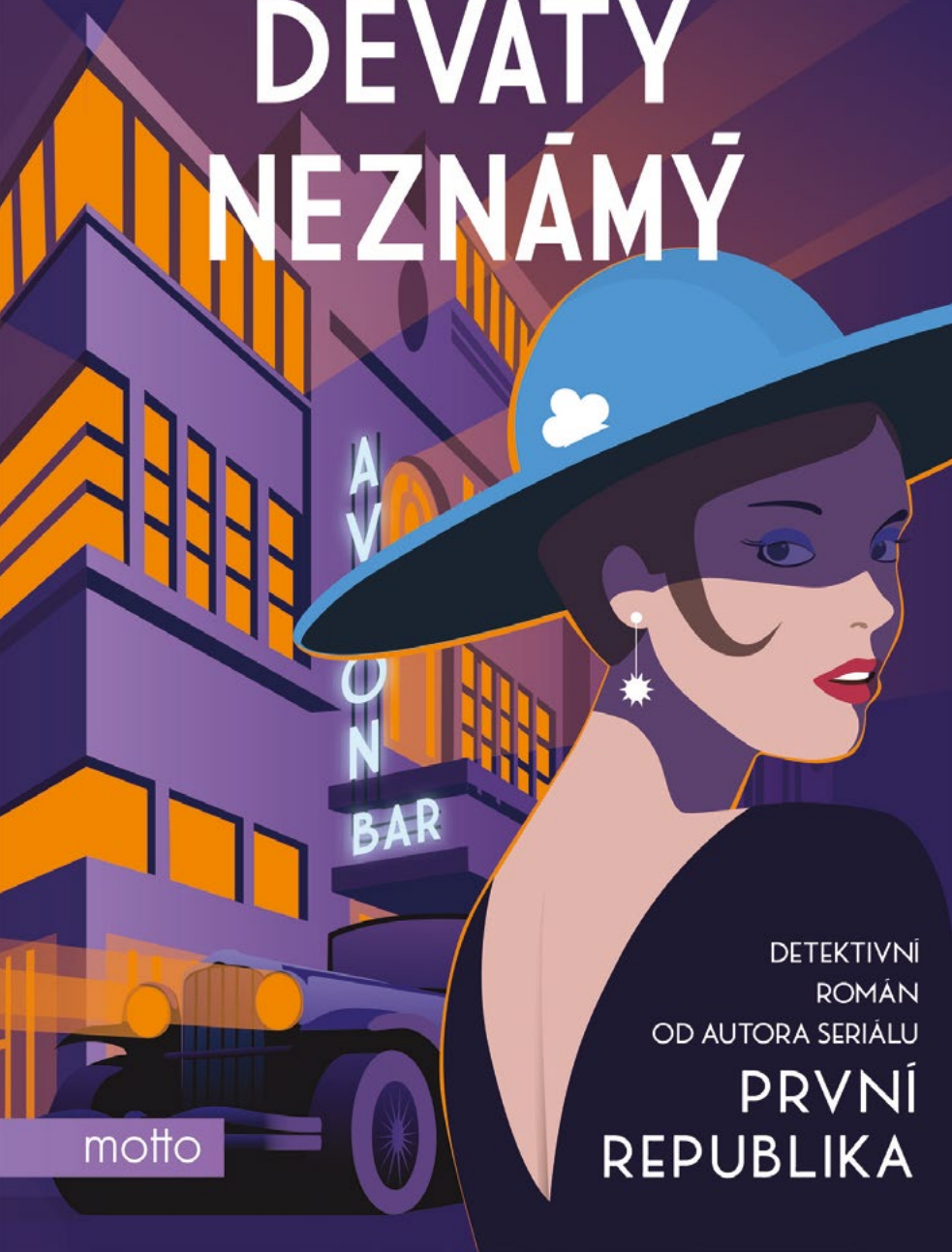

JAN GARDNER

DEVÁTÝ NEZNÁMÝ

DETEKTIVNÍ
ROMÁN
OD AUTORA SERIÁLU

PRVNÍ
REPUBLIKA

motto

Devátý neznámý

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jan Gardner

Devátý neznámý – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JAN GARDNER

**DEVÁTÝ
NEZNÁMÝ**

motto

© Jan Gardner, 2023

Cover illustration © David Hanzl, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-267-2535-0

ISBN e-knihy 978-80-267-2565-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2566-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2564-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Katce, Honzíkoví, Lále

1.

Poslední den v roce a Emily Vavřincová se nikdy necítila tak osamělá. Stála na terase Thunovského paláce, nedotčené martini v ruce, a odpočítávala minuty, kdy večírek skončí a ona bude moct konečně udělat za rokem 1929 definitivní tečku.

Vavřincovi trávili Silvestr na britské ambasádě v Praze. Jako každý rok. Emilyni rodiče, pan Vincent Vavřinec a miss Elisabeth Bancroft, se poprvé setkali 31. prosince 1904 na ambasádě v Londýně. Představil je tehdejší velvyslanec Rakouska-Uherska hrabě Albert Mensdorff-Pouilly-Dietrichstein. Od té doby takto slavili všechny Silvestry a zároveň i výročí seznámení. Pan Vavřinec v tradici pokračoval i po manželčině smrti. Měl tu za ta léta hodně přátel, se kterými mohl na Elisabeth zavzpomínat.

Pro Emily to byl poněkud melancholický večer i z jiného důvodu. Na večírku byla sama. Žádný z hrstky přátel, co jí zůstali, se neukázal. Že vynechali Arbesovi, chápala, s Annou ani nepočítala, ale Fráňu a Stázi vyhlížela Emily marně. Možná bylo naivní myslet si, že dorazí – po tom všem, co se v uplynulých měsících stalo. Emily tak nezbývalo než oslavit příchod nového roku bez své staré party. A byla si jistá, že je co slavit. Rok 1930 mohl být stěží horší než ten, který právě končil.

Z nepříjemných myšlenek ji vyrušily hlasy vycházející z pootevřeného okénka napravo od vchodových dveří. Jeden hlas byl mužský a druhý ženský, vypadalo to, že se o něčem dohadují. Nebylo jim dobře rozumět. Emily se zdál

ženský hlas povědomý. Popošla blíž. Přemýšlela, komu patří. Svráстила čelo a snažila si vzpomenout, ale i když se namáhala sebevíc, nedokázala ho nikam zařadit. V místnosti za pootevřeným oknem zatím hrozilo, že konverzace přejde v hádku. Emily už se nemusela namáhat, aby slyšela, co si ti dva neznámí říkají. Jejich slova zněla jasně a zřetelně.

„Do Indie nejedu! Přece jsme se dohodli! Strávila jsem s tebou čtyři roky v Londýně, nepotáhnu se teď do Bombaje! Neexistuje jediný rozumný důvod, abychom odjížděli!“ Žena se zdála naštvaná.

„Ta nabídka je hodně velkorysá...“ nadhodil muž a na rozdíl od partnerky zůstával v klidu.

„Potřebujeme peníze tak nutně, abychom se kvůli nim museli táhnout až na druhý konec světa?!“

„Ne,“ uznal mužský hlas.

„Tak vidíš.“ Pár vteřin bylo ticho a pak se žena opatrně zeptala: „Je to kvůli ní?“

„Není... Nebojím se, že to praskne. Jestli se ptáš na tohle. Protože kdyby ano... tak jsme vyřízení.“

„Minimálně tvoje diplomatická kariéra by byla u konce,“ řekla a znělo to skoro jako výhrůžka. Opět se na okamžik rozhostilo ticho. Nejspíš oba přemýšleli nad tím, co by se stalo, kdyby jejich tajemství vyšlo najevo.

„Půjdem?“

„A co ta Indie?“

„Řeknu mu, že už jsme se nacestovali dost.“

Emily se zachvěla zimou. Padající sníh, který ji zlákal ven na terasu, začínal studit. Oželela proto zbytek rozhovoru, pokud vůbec ještě pokračoval, a vrátila se zpátky do tepla. Mimomanželské avantýry dvou neznámých lidí jí nestály za to, aby kvůli nim dostala rýmu.

* * *

„Ene, bene, Emanuele, kdo tu babu dostane? Ten to není, ten to je, ten už s námi nehraje!“

Rozpočítadlo se zastavilo na Theodorovi a dvacetiletému mladíkovi se zatajil dech. Nejtěžší úkol čekal jeho. Junior se ušklíbl, pro něj by to problém nebyl.

„Chceš si to vyměnit?“ zazubil se na Theodora. Ten by to nejraději udělal, ale nemohl. Nevydržel by pak s nimi.

„Bez problému,“ odvětil Theodor suverénně.

Junior jeho rozhodnutí ocenil krátkým přikývnutím. Mávl na barmana a hlasitě, tak, aby ho slyšeli i za Lamanšským kanálem, objednal pro všechny trojitou skotskou se sodou.

Vypili ji na ex a pak to ještě jednou otočili. Tím si získali pozornost nejen barmanovu, ale i části osazenstva na baru. Italský velvyslanec mládencům otcovským tónem doporučil brzdit. Tímto tempem do půlnoci nevydrží. Eduard mu na revanš navrhl, ať si jde dát někam limoncello. Slyšel, že například v Noneofyourbusiness nalévají vynikající. Pak do sebe otočil zbytek panáka na velvyslancovo zdraví. Ital pochopil, že mluví do dubu, a vzdal to. Svou kapitulaci doprovodil typicky italským gestem, které během diplomatické praxe běžně nepoužíval.

Juniora, Eduarda a Theodora to pobavilo. Zahřívací kolo bylo za nimi, nejvyšší čas začít spanilou jízdu dnešním večerem.

„Tak, gentlemani... Jdeme na to!“ oznámil Junior.

Trojice mužů, kterým se mezi pražskou zlatou mládeží říkalo podle prvních písmen jejich křestních jmen a přezdívek zkráceně JET, se volně rozptýlila mezi ostatní hosty. Mírná nervozita se v nich mísila s příjemným vzrušením, jako vždy, když se rozhodli zpestřit si večírek jednou ze svých „výzev“.

* * *

Emily Vavřincová vyměnila na baru martini za čaj. Venku trochu prochladla a nechtěla riskovat, že nastydne a přijde o začátek hlavní plesové sezony. Barman jí sice nabízel Hot Toddy, ale s díky odmítla. Horká whisky se skořicí, hřebíčkem a citronovou kůrou ji, podobně jako celá řada dalších anglických tradic, nelákala. Ráda si dá od alkoholu pauzu.

S nealko nápojem v ruce vyrazila hledat otce. Doufala, že se jí ho podaří přesvědčit, aby odjeli z večírku co nejdřív. S úderem půlnoci to asi nebude, ale při troše štěstí by mohli být do jedné ráno doma. Thunovský palác nebyl od Ořechovky, kde bydleli, daleko. Mrzelo ji, že není v lepší náladě. Pozorní hostitelé si nezasloužili tak sklíčeného hosta. Večírek měl všechny atributy správné silvestrovské párty.

„Emily Vavřincová!“ ozvalo se za jejími zády.

Otočila se a spatřila půvabnou ženu kolem dvaceti, pětadvaceti let. Na rozdíl od některých jiných hostů v sále zvládla skloubit vkus s nezbytnou potřebou blýsknout se a dát najevo své bohatství. Na hrudi se jí leskl stříbrný náhrdelník s diamantem, který později policii vyčíslila částkou rovnající se šestiletému platu středoškolského učitele. Potutelně se na Emily usmívala a čekala, jestli si na ni vzpomene. Emily neměla tušení, kdo před ní stojí. Věděla, že tu dámu odněkud zná, ale nemohla si vybavit odkud. Na Angličanku bylo její „ř“ příliš dokonalé a na Češku měla zase mírný přízvuk. Z Moravy ani ze Slovenska určitě nebyla.

„Mariana Zábranová, trubko,“ rozesmála se pobaveně dotyčná, když jí došlo, že Emily to bez nápovědy nedá.

Emily na ni zůstala překvapeně koukat. Příjmení Zábranová jí nic neříkalo, ale trubkou ji nazývala jediná osoba na světě. V hlavě se jí vybavila její o čtyři roky starší kamarádka z dětství, která ji střídavě šikanovala a dávala cenné rady

do života. Díky ní se dozvěděla tak užitečné věci, jako že Ježíšek neexistuje a děti nenosí čáp. Neviděly se přes deset let. Emily si nebyla jistá, jestli to nebylo dobře. Vzpomínky na Marianu v ní přece jen vyvolávaly smíšené pocity. K jejímu dětství ale patřila stejně nedílně jako slabikář s ilustracemi od Mikoláše Alše.

„Co tady děláš?“ zeptala se Emily a instinktivně o krok ustoupila. Setkání s Marianou se většinou neobešlo bez zatahání za cop nebo štulce do zad.

„Bavím se, tančím, konverzuji, vypadám,“ usmívala se Mariana. „Právě jsme s manželem dorazili.“ Došla k Emily a pevně ji objala. „No ne, ty jsi vyrostla! Kolik ti bylo, když jsme se viděly naposledy?“

„Osm. Přišla ses rozloučit, protože jste druhý den odjížděli s rodiči do Berlína. Říkala jsi, že budeš možná dlouho pryč, a proto potřebujeme pořádný důvod se znovu vidět. Pak jsi vzala moji nejoblíbenější panenku a utrhla jí hlavu. Slíbilas, že mi ji vrátíš, až se zase potkáme. Pořád tu hlavu máš?“

Mariana se rozesmála.

„Teda... ty máš paměť. Ne, Dorotčinu hlavu už nemám. Nevím, kam se poděla. Asi zůstala v Berlíně. Ale jestli chceš, koupím ti novou...“

„Pozdě. Ale tenkrát jsem to oplakala. Brácha si s tou panenkou hrál na bezhlavého templáře a chodil mě strašit.“

„Promiň. Byla jsem...“ Mariana nemohla najít vhodný výraz, „... zlobivé dítě.“

„Spratek je to slovo, které hledáš.“

„Vážně se pořád zlobíš?“

Emily zavrtěla hlavou. „Ne. Kromě toho, že jsi mě šikanovala celá moje předškolní léta, jsme si užily i spoustu legrace.“

„Aby ne. A s tím mým šikanováním to taky nebylo tak jednostranné. Kdo mi dal do mléka černý inkoust a tvrdil, že je z Afriky? Málem mi museli vypumpovat žaludek.“

Emily se trochu zastyděla. Na ten incident s africkým mlékem už zapomněla. „Co jsme si, to jsme si?“ navrhla Mariana a Emily přikývla. Byla ráda, že svou kamarádku zase vidí. „Co piješ?“

„Čaj,“ přiznala Emily.

Mariana se zašklebila. „Moc ses nám teda za ta léta neposunula. Pojď, dáme si něco pořádného!“

Objednala dvě martini. Barman přátelsky mrkl na Emily, když mu vracela skleničku s nedopitým čajem – moc dlouho jí ta pauza od alkoholu nevydržela –, nahlas ale nic neřekl a dal se do míchání drinků.

Čekaly a Mariana jí zatím vyprávěla, jak se měla a co uplynulou dekádu dělala. Její rodina patřila k pražské smetánce podobně jako Vavřincovi. Po Velké válce odjeli do zahraničí a už se nevrátili. Usadili se v Berlíně, kde Mariana také poznala svého muže. Jako většina lidí v sále Thunovského paláce i on pracoval v diplomatických službách. Před pár týdny se oba manželé vrátili natrvalo domů. Mariana doufala, že jí Emily pomůže zorientovat se ve staré vlasti a znovu zapustit kořeny. Když tenkrát odjížděla, byla Československá republika ještě v plenkách. Dámy se pomalu bály ukázat na veřejnosti kotníček a úředníci pořád nosili v neděli na korzu šavle. Dnes se některé ženy neobtěžovaly brát si do společnosti podprsenky a šavle se vytáhly ze skříně leda na maškarní.

Eduard měl ze tří kamarádů nejjednodušší úkol – nechat se vyhodit z večírku jako první. V tom, jak to udělá, dostal od ostatních volnou ruku. S rozzářenou tváří se nyní proplétal

mezi hosty a vybíral nejvhodnější oběť. Jeho rodiče na silvestrovské párty chyběli, a tak si mohl dovolit být drzý.

Za pozvání na dnešní večírek vděčili JET jemu, respektive Eduardově otci, náměstkovi ministra zahraničí. Museli s matkou pracovně do Chicaga a nestihli se vrátit. JET toho využili a Eduarda hřála představa, jak dlouho bude muset papá tento diplomatický incident žehlit – pokud tedy do-táhnou to, co si předsevzali, až do konce.

Eduard si nepřipouštěl, že by se to nepovedlo. Byl bonviván a jeho ambicí bylo dobře se pobavit. Věděl, že nejspíš nebude muset nikdy pracovat, a tak jeho jedinou povinností bylo život si pořádně užít. V tom se s Juniorem a Theodorem shodovali. Bylo to těžší, než se na první pohled zdálo. Když máte všechno, těžko se hledá něco víc. JET se ale ukázali být v tomto ohledu poměrně vynalézavým uskupením a jejich „výzvy“ se staly mezi pražskou zlatou mládeží pověstné. Mezi rodiči, bohužel, také. Naštěstí pro ně si s nimi nikdo nevěděl rady, a proto je nechávali být. Patřilo ke koloritu, že téměř pokaždé něco provedou. K britskému velvyslanci se jejich pověst, bohudík, nedostala. Proto teď mohl Eduard přemýšlet, jakým způsobem zruinuje jeho pečlivě připravený večírek. Do půlnoci zbývala spousta času.

„Víte, která kniha je nejtenčí na světě?“ přitočil se ke dvojici, která stála vedle přísně vyhlížejícího muže s mohutným knírem, o kterém Eduard věděl, že je na německé ambasádě číslem dvě. „Dějiny německého humoru...“ zazubil se a s potěšením sledoval, jak dotyčný rudne. „Báječná anekdota, co říkáte? Právě mi ji vyprávěl ambasador Francie. Ten chlap je neuvěřitelný. Nechápu, kam na ty vtipy pořád chodí.“

Eduard si strčil do úst sousto šunky a s potěšením sledoval, jak se Němec otáčí za svým francouzským protějškem

a z očí mu srší hromy a blesky. Versailleskou smlouvu měly oba národy v živé paměti. Říšská marka i díky ní nebyla ve srovnání s francouzským frankem zrovna symbolem stability a hospodářského rozvoje.

„Promiňte...“ omluvil se dvojici a pokračoval dál. Věděl, že na vyhození z večírku podobné zákeřnosti stačit nebudou, ale noc byla ještě mladá a proč si vystřílet veškerou municí hned.

Druzí dva členové JET zatím na opačných stranách sálu prožívali rozdílná vztahová dramata. Junior se jemně, ale pevně rozešel se svou přítelkyní. Vztah ukončil po krátké měsíční známosti. Danielu Jungmanovou, kterou oslovil v kavárně Slavia tentýž den, co s parťáky vymysleli svou silvestrovskou výzvu, už nepotřeboval. Úkol, který jako rekvizitu vyžadoval přítelkyni, si vylosoval Theodor. Ten se nyní proto intenzivně věnoval Ludmile Vaněčkové, dceři docenta Vaněčka, se kterou se poslední tři neděle vodil po Petříně a popíjel v kavárnách. Ani jeho známost neměla přežít rok 1929.

Mariana trvala na tom, že musí Emily seznámit se svým manželem. Filipa Zábranu našly uprostřed živého rozhovoru s panem Vavřincem a sympatickým Američanem jménem Rob Kane. Rozebírali neprůstřednou burzovní spekulaci a byli do konverzace tak ponořeni, že příchod obou dam ani nezaregistrovali.

„Groucho Marx přišel o čtvrt milionu dolarů... Spálil se, dlouho nic nekupoval, ale do tohohle jde. Je to tutovka,“ vyprávěl Rob. Byl pravou rukou Abrahama Captaina Ratsheskyho, o kterém se všeobecně vědělo, že bude příštím americkým velvyslancem v Praze. Rob byl jeho předvoj. S Filipem Zábranou se znali ze studií a byli přátelé.

„Necháváte si dávat burzovní rady od komika?“ usmál se pan Vavřinec. Považoval finanční spekulace za příliš nevyzpytatelné a na tutovky nevěřil.

„Od komika s kontakty v nejvyšších patrech na Wall Street,“ upozornil ho Rob a spiklenecky ztišil hlas. „Tenhle tip přišel od Joea Kennedyho a ten se vtipy neživí.“

Pan Vavřinec zvážněl. Až dosud si myslel, že je to jen žoviální silvestrovská konverzace, ale nyní pochopil, že chlapci dělají byznys. „Vážně si myslíte, že se trh vzpamatuje tak rychle?“

„Od prosince jsou akcie na stejných cenách jako loni v zimě. Jako by žádný černý čtvrtek nikdy neexistoval. Dolarů je dost. Žádná hospodářská krize nebude. Copak jste neslyšeli? Před pár hodinami hrála na newyorské burze vojenská kapela a házely se konfety,“ usmál se Rob.

Filip přikývl. Amerika opravdu vítala nový rok s velkým optimismem. Zaujalo ho to, burzu hodně sledoval. Obdivoval rychlost, s jakou bohatli ti, kteří na akciový trh vsadili. Prožil šok, když na konci října burza krachla. Fascinovaně sledoval, jak se během jednoho dne vypařilo jedenáct a čtvrt miliardy dolarů. Místo konfet létaly vzduchem bezcenné akcie a včerejší milionáři páchali sebevraždy. Jenže od té doby se stal malý zázrak. Burza začala opět nenápadně stoupat. Kdo nebyl mrtvý, vracel se do sedla. Index šel nahoru.

„Je pravda, že je ten tip od Kennedyho?“ ujistil se Filip. Bylo vidět, že ho ta burzovní spekulace láká.

Rob se krátce rozhlédl a ztišil hlas: „Ano, ale nemusí to každý vědět. Ta informace je důvěrná. Budu rád, když to zůstane jen mezi námi třemi.“

Filip s panem Vavřincem přikývl.

Rob si oddechl. Na chvíli si nebyl jistý, jestli neřekl až moc. Chtěl jen pomoci kamarádovi a starý Vavřinec mu byl vždycky sympatický.

Robova mírná nervozita Filipa přesvědčila, že té investiční příležitosti opravdu věří. Napil se a snažil se nedat na sobě znát své vzrušení. Během několika příštích dnů mohl zdvojnásobit své bohatství. Krásnější začátek nového roku si představit neuměl.

„Pánové, až se proberete z toho burzovního transu a všimnete si nás...“ upozornila Mariana přítomné gentlemany, že mají dámskou společnost. Potom své kamarádce z dětství představila manžela Filipa a rodinného přítele Roba, ke kterému přišli, ani nevědí jak, ale nikdy toho nelitovali. Oba muži políbili Emily zdvořile ruku.

Emily si nenápadně prohlížela kamarádčina manžela. Filip Zábrana byl nádherný chlap, to musela uznat. Urostlý, modrooký, s havraními vlasy. Ďábelská kombinace. Mariana ho nejspíš vyhrála v loterii.

Pan Vavřinec projevil starost, jestli dcera na terase nenastydla.

Emily zavrtěla hlavou a ujistila otce, že je v dokonalé kondici. Teď, když potkala Marianu a Filipa, už se jí nechtělo z večírku odcházet dřív.

„Nevěděla jsem, tati, že se stýkáš se Zábranovými.“

„Několikrát jsme se viděli v Londýně,“ odvětil pan Vavřinec.

„Poslední čtyři roky jsme tam bydleli,“ vysvětlila Mariana. „Manžel pracoval jako atašé na československém velvyslanectví pod Janem Masarykem. Ale teď už zůstaneme v Praze, vid', miláčku...“ Pohládila manželovu ruku a Zábrana poslušně přisvědčil. „Doma je doma.“

Emily došlo, kdo jsou. Byl to ten pár, co slyšela na terase. Nechápala, že to nepoznala dřív. Táta měl nejspíš pravdu, nebyla dnes úplně ve formě.

2.

Junior, Eduard a Theodor se sešli na baru ke krátké rekapitulaci situace. Ani jeden se ještě neodhodlal udělat to, k čemu se zavázali, ani jeden nespěchal. Až na Theodora, který by to už měl celé nejrady za sebou. Neměl „sólo akce“ rád. Dával přednost tomu, když pracovali dohromady, jako skupina. Necítil se tak na ráně.

„Na Tři krále jsem nám připravil malou lahůdku,“ oznámil Junior, „momentální inspirace.“

Eduard se rozzářil: „Lednové lahůdky miluju. První dva měsíce v roce bývají zoufale plonkové.“

„Až na plesovou sezonu...“ podotkl Theodor.

„A taky nás čeká, víte co?“ připomněl Junior. Všichni tři si spokojeně přitukli. Za pár týdnů dostanou jejich životy další příjemný rozměr. Hřiště se jim zvětší, budou mít vlastní noční podnik. Dárek od Seniora.

„Tak povídej a přeháněj. Jsme jedno velké ucho,“ vyzval Eduard Juniora a ten mu rád vyhověl. Oznámil, že domluvil paní Helebrantové dostaveníčko v hotelu s milencem a manželem zároveň. Podle Juniora měli nejvyšší čas, aby se ti dva pánové seznámili. Paní Helebrantová to táhla na obě strany čtvrtým měsícem, a to už není aférka, ale paralelní vztah. Dokonce už i dohodl s recepčním, že zařídí pro JET pokoj s kukátkem. Budou mít celý výstup jako na talíři. Ano, dala se čekat erotika, ale bylo otázkou, jestli na ni vůbec dojde. Časový rámec byl poměrně těsný. Mnohem pravděpodobnější proto bylo nějaké to muchlování, následované krátkým pěstním soubojem, až dorazí manžel.

Eduard s Theodorem vypadali spokojení. Druhý jmenovaný se zeptal, jestli bude u té kratochvíle i nějaké občerstvení. Junior přikývl. Objednal dvě láhve červeného vína a sendviče. Nepočítá, že bude ta událost natolik dlouhá, aby jim zabrala celý večer.

Eduard kamaráda pochválil, že neztrácí čas. Byl to milý bonus jeho dnešního snažení. Ale co hlavní úkol? Jemu a Theodorovi stačilo proplesknout nejbližšího pána, aby je vyhodili na chodník, ale Juniora čekal důležitý životní krok. Byl nejvyšší čas vybrat jeho osudovou partnerku. Tu, které dnes Daniela Jungmanová nejspíš vytrhá většinu vlasů.

Mezi Eduardem a Theodorem se rozproudila debata, jestli by to měla být cizinka, nebo Češka. Přiklonili se ke druhé volbě, kde byl potenciál skandálu větší. U cizinky hrozilo, že ji rodiče odexpedují zpátky do rodné vlasti, ať už byla odkudkoliv, a oni přijdou o další možný prostor ke svým hrátkám. Každý společenský skandál bylo nutné náležitě rozvinout a vycucat do mrtvé.

„Takže Češka?“ ujistil se Junior, jestli je jejich rozhodnutí definitivní. Eduard přikývl. „Nebo Slovenka. Počítá se vše od Aše až po Užhorod.“

„Z Užhorodu tu moc holek nenajdeš,“ poznamenal Theodor a znovu se napil. Víc než Juniorův úkol ho stresoval ten jeho, proto pil poctivě na kuráž.

„Přítel má pravdu. Obávám se, že budeš muset lovit v dobře známých vodách, kde tě znají jako falešný pěťák,“ usmíval se Eduard. Junior se nenechal vynervovat.

„Nic, s čím bych si neporadil, pánové.“ Také se napil. Nikoliv na kuráž, ale proto, že mu to chutnalo, a navíc byl Silvestr.

„Mladý muž se nějak cítí...“ Eduard se bavil, čím dál tím víc. „Co kdybychom ti tedy slečnu vybrali my?“

„Posluž si,“ odvětil Junior. Kdyby se jeho sebevědomí dalo nasáčekovat a vyvážet, tak je nejžádanějším česko-slovenským artiklem.

„Výzva přijata,“ usmál se Eduard a společně s Theodorem se rozhlédli po místnosti. Přejížděli postupně očima z jedné dámy na druhou a hledali vhodný objekt.

„Co Fantišová? Je čerstvě zamilovaná...“ navrhl Theodor, ale Eduard zavrtěl hlavou.

„Příliš snadné a pod naši úroveň.“

„Majerová?“

Eduard opět zavrtěl hlavou. „Ta by nám byla hodně vděčná, ale už bychom se jí nezbavili. Kdepak, to musí být jiná liga. Aby se tady gentleman trochu zapotil.“ Junior se usmíval, popíjel a nechal chlapce, ať se snaží. Byl si jistý, že uspěje, ať mu vyberou kohokoliv.

Na zadním baru se objevily další dvě dámy – Emily Vavřincová a tajemná kráska, kterou tu nikdo předtím neviděl, ale byla nejspíš vdaná. Eduardovi se rozlil po obličeji spokojený výraz. Našel, co hledali.

„Emily Vavřincová!“ oznámil slavnostně vítězku konkurzu.

Theodor se hlasitě rozesmál a Juniorova ruka se skleničkou se na vteřinu zasekla někde na půli cesty mezi stolem a jeho ústy. Eduardovi to potvrdilo, že líp vybrat nemohli.

„Copak? Rozklepala se ti tvá mužná kolena?“ zeptal se kamaráda.

Junior se napil. „Proč? Sukně jako sukně. Když chcete Vavřincovou, máte ji mít,“ řekl sebevědomě.

Eduarda s Theodorem ale nezmátl. Vavřincová byla tvrdý oříšek. Jestli se v sále nacházela nějaká další žena, u které měli JET minimální šanci, tak o ní nevěděli.

„Neblázni... Jsou jako pes a kočka,“ zavrtěl hlavou Theodor. Stejně jako oba jeho kamarádi i on moc dobře tušil,

že Emily miluje JET asi jako škraloup na kakau, cucek ve vlasech nebo osinu v místech, na kterých dámy nosily před půlstoletím honzík.

„Právě proto je ideální. Nebo se na to necítíš, příteli?“ obrátil se Eduard na Juniora. „Stačí říct...“

Junior se pousmál. „Bez obav. Do půlnoci jsme zasnoubení.“

Eduard s Theodorem si vyměnili pobavené pohledy. „Těšíme se. Ale možná už bys měl začít. Času moc nezbyvá.“

Juniora jejich pohledy iritovaly. Jak o něm mohli vůbec pochybovat? Emily Vavřincová pro něj byla jen dalším chodem na bohatém menu dnešního večera, nic víc. Odložil pití na stůl a upravil si motýlek pod krkem.

„Sledujte a uče se.“

Eduard ho zarazil. „Dej mi pět minut. Potřebuji se na ten slavnostní moment vyčůrat.“ Nečekal na odpověď a vyrazil směrem k toaletám.

Junior se musel pousmát. Chápal, o co Eduardovi jde, ale nechápal, že se o to vůbec snaží. Copak si vážně myslel, že ho s tou Vavřincovou dokáže vycukat?

„Říká se – za vším hledej ženu, ale jakmile se chlapi začnou bavit o penězích, politice nebo fotbale, zapomenou, že nějaké opačné pohlaví existuje,“ oznámila Mariana a objednala jim další martini. Na ambasádě podávali opravdu dobré.

Emily pila pomalu. Doufala, že jí drink vydrží až do půlnoci. Nerada začínala nový rok mírnou kocovinou.

„Máš nějakého kluka?“ zaskočila ji Mariana otázkou, která přilétla bůhví odkud.

„Ne,“ hlesla Emily.

„Holku?“ pokračovala Mariana. Emily na ni překvapeně pohlédla a znovu zavrtěla hlavou.

„Nejsem tak moderní, jak si myslíš.“

Mariana si ji změřila pohledem. „Ale chodila jsi už s někým, ne?“

Emily ten výslech začínal být nepříjemný. „Ano, nežiju v klášteře. A ty jsi v manželství šťastná?“ Vylétlo to z ní dřív, než si vzpomněla, co slyšela na terase. Nejradši by se kousla do jazyku.

Mariana se zamračila. „Proč bych nebyla?!“

Emily pokrčila rameny. „Tak... někomu se to nepovede. Ale vy dva s Filipem vypadáte opravdu spokojeně,“ snažila se zachránit situaci. „Máte děti?“

Mariana zavrtěla hlavou. Děti s Filipem neměli.

Emily se zdálo, že ji to trápí.

Chvilí bylo ticho a jen tak stály vedle sebe a popíjely. Mariana si zapálila cigaretu.

„Dáš si?“ nabídla Emily své cigaretové pouzdro.

Emily s díky odmítla.

Mariana schovala cigarety do kabelky.

„Promiň, asi jsem neměla být tak zvědavá. Dlouho jsme se neviděly,“ řekla a pak se naklonila k Emily a šeptla jí do ucha, „ptala jsem se jenom proto, že jsi jako dítě byla strašně ošklivá. Teď mám pocit, že se to výrazně zlepšilo.“

Emily se ke kamarádce dotčeně otočila. „Byla jsem nádherné dítě! Všichni to říkali!“

Mariana se pousmála. „Ne, drahoušku, to ti jen chtěli udělat radost. Copak si nevzpomínáš na ty šílené copy?“

Emily na ni vrhla zoufalý pohled. Měla utéct v tom okamžiku, když zjistila, kdo před ní stojí.

Eduard se vrátil asi za čtvrt hodiny a za rámě si vedl Danielu Jungmanovou. Pozdravila se s Theodorem a Juniora ignorovala. Rozchod jen pár hodin před koncem roku se jí

hluboce dotkl. O to větší péči a lásku teď věnovala Eduardovi a neustále se k němu vinula. Začít si s nejlepším kamarádem svého bývalého považovala za přirozenou reakci. Junior si nic menšího nezasloužil. Daniela Jungmanová proto nevynechala jedinou příležitost se Eduarda dotknout a přitulit se k němu. Kdyby to nebyla půvabná dvacetiletá slečna, ale krajta tygrovitá, byl by Eduard už nejspíš mrtvý.

Junior to chvíli sledoval a pak odložil prázdnou skleničku na stůl. „Je mi líto, pánové a dámo, ale musím vás opustit. Srdci neporučíš,“ oznámil a vyrazil ležérním krokem k baru, kde postávaly Emily s Marianou.

Daniela Jungmanová za ním hleděla a měla neblahé tušení, že se chystá udělat něco hodně nedobrého. Něco, co se jí nebude vůbec líbit.

Eduard s Theodorem ho naopak pozorovali s neskrývaným nadšením. Pro tyto chvíle tato povedená trojice žila.

Junior se rozhodl pro frontální útok. Žádná předehra, půlhodinka tance, potom drink někde v soukromí, stranou od ostatních. Věděl dobře, že u Emily by se nedostal přes „smím prosit?“. Došel až k baru a tiše se postavil za ni. Z kapsy vytáhl malou krabičku, položil ji na barový pult a otevřel víčko. Uvnitř byl prstýnek s diamantem. Pak čekal, až si ho Emily všimne. Byla zabraná do rozhovoru s Marianou, zády k sálu, a Juniора si všimla, teprve když do ní její kamarádka jemně šťouchla.

„Myslím, že se něco děje. Za tebou...“

Emily se otočila a spatřila Juniора a klenot na barovém pultu.

„Emily Vavřincová...“ řekl Junior, vytáhl z krabičky prstýnek a poklekl před ní. „Vezmeš si mě za muže?“

Emily zůstala na toho nečekaného nápadníka koukat s otevřenými ústy. Nechápala, odkud to přišlo, blesk

z čistého nebe. Rychle ale ústa zase zavřela. Byl to Junior, jeden z JET. Zvedla hlavu a krátce se rozhlédla po okolí. Nemýlila se. Eduard s Theodorem stáli ani ne dvacet metrů od ní a viseli jí na rtech.

„Teda, trubko... A pak že s nikým nechodíš!“ vydechla překvapeně Mariana.

„Trubko?“ ujelo Juniorovi a koutky úst mu zacukaly, jak na vteřinu vypadl z role.

Emily probodla Marianu pohledem. Pak se otočila k Juniorovi. Natáhl k ní ruku jako filmový milovník. Bylo to záměrně patetické. Nevadilo mu, když ztrapní sám sebe, hlavně když ztrapní ji.

Emily se naštvala. Poslední, co tento večer potřebovala, bylo, aby se stala objektem JET a jedné z jejich výzev.

Eduard s Theodorem zatajili dech a těšili se na facku, na jakoukoliv formu násilí, ať už fyzického nebo psychického.

Emily je převezla. Vzala Juniorovu tvář něžně do obou rukou.

„Miláčku... konečně ses rozhoupal. To víš, že si tě vezmu!“ řekla a navlékla si zasnubní prsten.

Juniora to lehce rozhodilo a Eduard s Theodorem se po sobě podívali. Vývoj situace všechny překvapil. Daniela Jungmanová, kterou Emily původně ani nezaregistrovala, už to dál nevydržela. Vzala svůj drink a chrstla ho Eduardovi do tváře. Jeho největším hříchem bylo, že stál podstatně blíž než ten, komu by nápoj adresovala nejraději. Zatímco Theodor pomáhal Eduardovi osušit šampaňské z tváře, košile a saka a Daniela Jungmanová opouštěla večírek nejbližším východem, na baru tleskali. Gratulovali Emily a Juniorovi k zasnoubení. Jestli Juniora překvapilo, jaký události nabraly spád, tak se brzy přizpůsobil.

„Jsem nejšťastnější chlap na světě!“

„Gratuluju, Emily! Mariana Zábranová, ráda vás poznávám,“ představila se Juniorovi Emilyina kamarádka z dětství.

Políbil jí ruku a také se představil. Pak se otočil k Emily a vyzval ji k tanci. Jejich první jako snoubenců...

Emily pochopila, že možná udělala chybu, když se pokusila hrát s JET ty jejich hrátky.

3.

Filip Zábrana, Rob Kane a pan Vavřinec mířili k velvyslanectví USA. Od britské ambasády bylo vzdálené osm minut chůze. Filip s Robem šli schválně o pár kroků napřed.

„Přemýšlel jsi o té nabídce?“ ztišil hlas Rob.

Filip přikývl. Musel ale svého přítele zklamat, do Indie nepojedou. Rob uhodl, že je za tím Mariana. Filip mu to nevymlouval. On sám by jel, Bombaj ho lákala, a co teprve ty peníze... Na vteřinu se zasn timer. Od listopadu do února bylo v Indii nejkrásněji. Ještě to mohli stihn timer. Jenže manželku nepřemluví. Věděl to i Rob, a proto na kamaráda dál nenaléhal. Naštěstí ve dvacátém století číhala příležitost na každém kroku. K jedné takové se teď blížili.

Rob se identifikoval nočnímu hlídači amerického velvyslanectví. Hlídač se tvářil přísně, ale pustil je dovnitř. Rob zavedl Filipa a pana Vavřince k sobě do kanceláře. Nový velvyslanec měl být jmenován až 25. ledna, Rob proto neměl ještě pořádně vybaleno. Musel si půjčit židle z vedlejší místnosti. Pan Vavřinec si zapálil viržinko a uvažoval, jestli budou do půlnoci zpátky na večírku. Rob ho ujistil, že ano. Pak se zeptal, kolik jsou ochotni investovat. Pan Vavřinec zavrtěl hlavou. Než vyrazili, tak jim řekl, že je rád doprovodí a nadýchá se cestou čerstvého vzduchu, ale že není burzovní hráč. Nerozumí tomu. Rob se pousmál. Viděl, že ho nemá cenu přemlouvat. Čemu Vavřinec nerozuměl, do toho peníze nedával. To o něm bylo všeobecně známé. Otočil se k Filipovi.

„A co ty? Půjdeš do toho, nebo potřebuješ pár minut na rozmyšlenou?“